

stand, ville de til andre Tider sætte stor Pris paa at faa Saltvandet ind over Engene. Man skulde synes, det var umuligt at imødekomme dette. Aldeles umuligt er det dog ikke. Samtlige interesserede Landbrugere ere enige om, at de ikke ville have Oversvømmelse af Saltvand om Sommeren, frem for alt ikke paa den Tid, hvor de skulle bjærge deres Hø. Det er den Slags Oversvømmelser, der tidligere have skaffet dem umaadelige Tab. Men naar Sagen er bleven saa umaadelig kompliceret, ligger det til Dels i, at de Mænd, der bære deres Interesser frem, ofte gøre dette med en vis Uklarhed. De sammenblande noget Maal og Midler. De vide nok, hvad Maal de skulle naa, men i Stedet for at stille dette rent og klart frem have de paa Forhaand taget Standpunkt til, hvilke Midler de mene der skal føre til Maalet, særlig en Gennemgravning det ene eller det andet Sted. Deraf kommer det nemlig, at vi se nogle mene, at ved en Gennemgravning det ene Sted bliver alt ganske udmærket, medens andre erklære dette for ganske forkasteligt og ville have Gennemgravningen et andet Sted. Der synes at herske en aldeles haabløs Forvirring. Større Klarhed var naaet, hvis Landbrugets Repræsentanter ganske simpelt havde sagt: vi ville have den og den Vandstand; skaf os det. Saa havde Sagkundskaben staaet paa ren Grund, saa havde den vidst, hvad man forlangte, og saa kunde den se sig om, om den raadede over Midlerne til at fyldestgøre det Krav, og det vilde da snart vise sig, at disse Midler raadede den ogsaa over. Naar man endelig ser paa, hvorledes Interesserne have gjort sig gældende i det andet Ting, har Resultatet været, at 52 have stemt for en Ordning, hvorved man lukkede ved Hvide Sande og aabnede ved Nymindegab, medens 51 have stemt for en anden Ordning, som den højtærede Trafikminister har taget Ordet for i dette høje Ting. Men det mærkelige er, at begge disse Parter støtte deres Krav paa overordentlig gode Grunde, ogsaa paa Raad, de have faaet af meget dygtige sagkyn-dige. Disse to Krav synes saa diametralt modsatte, at der ikke er noget Middel til at imødekomme dem begge, men i een Henseende ere de begge ens, og det er i den Henseende, som for mit Blik er den største Mangel ved dem, ingen af dem er definitiv. De, der ville lukke Hvide Sande-Kanalen, have nogenlunde tydeligt udtalt, at det er kun foreløbig; naar man har faaet den lukket, skal man til

at se sig om og overveje, hvad den endelige Løsning skal være, og den anden Gruppe har ogsaa sagt noget lignende. Her maa jeg maaske udtale en Tak til et Par Mænd, der har skaffet mig en Del udmærkede Oplysninger om de Betragtninger, der have gjort sig gældende, den ærede Folketingsmand for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) og et af Medlemmerne af Kommissionen, Ingeniør Monberg. Oplysningerne have været mig til stor Nytte, men jeg har dog ikke været i Stand til fuldt ud at kunne slutte mig til det Forslag, Kommissionen har fremsat. Stadig har jeg næret forskellige Betæneligheder over for det. Jeg har næret Betæneligheder dels af rent teknisk Natur, over Udførelsesmaaden og Planen, men navnlig store Betæneligheder overfor Følgerne af Kommissionens Forslag — jeg mener det Forslag, der er Tale om her, og som er Grundlag for Regeringsforslaget —, og dels ved, at Kommissionen har været indbyrdes ret uenig. Ja, de have nok sluttet sig sammen om en enstemmig Betænkning, men nogle tage meget stærke Forbehold, og med Begrundelsen erklære de sig i selve Kommissionsbetænkningen ret uenige. Men det vanskeligste er, at Kommissionen selv udtaler, at dette heller ikke er definitivt. De imødesee selv, at det muligvis kan medføre noget senere, enten en Lukning eller en yderligere Befæstelse. Og for nu ikke at trætte Tinget ved at gaa for meget ind paa de tekniske Spørgsmaal vil jeg kun nævne den ene Post, der efter min Mening absolut kræver et yderligere Arbejde. Det er en yderligere Sikring af Indløbet til Kanalen fra Vesterhavet. Der har Vesterhavet alle-rede udtalt sin Mening, idet det ganske tydeligt viser, at det agter at udskære mere og mere Syd paa i den sydlige Side af Løbet, og den Mening kan man ikke uden videre ignorere. Men nu forekommer det mig, at naar man skal løse en saadan Opgave, er det, selv om man i Øjeblikket kun kan skride til delvis at løse den, selv om man straks kun kan faa en Del af Arbejdet udført, af højeste Vigtighed saa vidt muligt at holde sig det endelige Maal klart for Øje: hvad det er, man skal opnaa, og hvilke Midler der i det hele skal til, og først da kan man gaa til de enkelte partielle Forholdsregler og gaa til at arbejde paa en saadan Maade, at man arbejder maalbevidst og saaledes, at Arbejdet ikke viser sig spildt senere, naar man paa en anden Basis skal til de endelige Arbejder. Naar jeg nu skal udtale mig